

Benvolguts germans:

Teniu a les mans aquesta proposta de treball que vol ajudar a caminar cap a un nou Pla Diocesà de Pastoral . El que es proposa és un “exercici de camí sinodal”. És a dir, una experiència de caminar junts com Església que som, per a fer ben visible la nostra realitat de comunió.

L'Església és comunió, perquè tots participem del mateix Esperit Sant, que és com l'ànima del Cos de Crist que és l'Església. Aprofundint amb la llum de l'Esperit en el que som, podrem complir millor la nostra missió.

L'evangelització és el tema que us vaig proposar en la meva primera carta pastoral: *Anuncieu la Bona de l'Evangelí*. Ara us convido a aprofundir en esperit de pregària i de reflexió sincera i compromesa en aquest tema, mirant el bé comú de la nostra diòcesi i tenint també present els rostres dels homes i dones, infants i ancians perquè puguem tots trobar-nos amb Jesucrist, el Senyor.

Servidor vostre en Crist Jesús,

+ Romà, Bisbe de Vic
Vic, octubre del 2004

VICARIA DE PASTORAL

**CAP A UN NOU PLA DIOCESÀ DE PASTORAL:
DE TREBALL**

PROPOSTA

Introducció

-Us presento una proposta de treball que és una invitació a tots els organismes diocesans (arxiprestats, consells pastorals arxiprestals, parròquies, consells pastorals parroquials, moviments, delegacions, secretariats diocesans, associacions i comunitats de religiosos i religioses) a pensar i posar per escrit quines haurien de ser les línies mestres del nou Pla Diocesà de Pastoral i les accions que caldria dur a terme, tant a nivell de cada organisme, com a nivell diocesà.

- Per tal de concretar al màxim possible les línies mestres del nou Pla Diocesà de Pastoral i les accions, al final d'aquesta proposta de treball trobareu un qüestionari que sou també convidats a respondre per escrit.

- Aquesta proposta de treball parteix de la carta pastoral del senyor Bisbe *Anuncieu la Bona Nova de l'Evangelí*. Per tant, l'objectiu és la MISSIÓ. Això vol dir que, tant en la reflexió sobre aquesta proposta de treball com a l'hora de concretar les línies mestres del nou Pla Diocesà de Pastoral i les accions que caldria dur a terme, hem de tenir ben present que l'objectiu bàsic que ha d'inspirar tot el nostre treball pastoral és l'evangelització.

- Cal tenir en compte, com ens recorda el Concili Provincial Tarraconense, que *"vivim en una societat concreta, marcada per la secularització i el pluralisme"* (CPT, 1). I és a aquesta societat, a la qual *"l'Església vol oferir Jesucrist sense cap coacció"* i, alhora, *"ajudar a viure la fe i l'amor als fidels"* (CPT, 1). Endemés, a l'hora d'evangelitzar ens hem de *"sentir interpel·lats pel distanciament mutu entre l'Església i molts homes i dones del nostre país"* (CPT, 3)

Itinerari i terminis del treball a fer

-Durant el primer trimestre d'aquest curs pastoral 2004-2005 (d'octubre a finals de desembre), el vicari de pastoral presentarà aquesta proposta de treball sobretot en els arxiprestats, però també en els altres organismes diocesans que ho demanin. Mentrestant cada organisme diocesà (arxiprestats, consells pastorals arxiprestals i parroquials, parròquies, moviments, etc.) pot començar a estudiar aquesta proposta de treball i respondre per escrit el qüestionari que hem esmentat suara.

-En el segon trimestre (de gener del 2005 al final de març del 2005) caldria que cada organisme diocesà, sigui en solitari sigui juntament amb altres organismes (per exemple, tots els grups d'un arxiprestat), faci, per escrit, una proposta sobre les línies mestres que hauria de tenir el nou Pla Diocesà de Pastoral i les accions concretes que s'haurien de dur a terme. Un cop escrita la proposta cal enviar-la a la Vicaria de Pastoral.

-En el tercer trimestre (d'abril a finals de juny del 2005), després d'estudiar i valorar les propostes presentades per tots els organismes, hom redactarà el nou Pla Diocesà de Pastoral, que serà presentat solemnement a la catedral, pel setembre del 2005, en una jornada diocesana.

Objectiu general d'aquesta proposta de treball: EVANGELITZEM

No partim pas de zero. El qui ens envia és Jesucrist. Des de la Pentecosta l'Església no ha deixat mai d'evangelitzar. El marc concret en

què ens movem en aquests nous temps i nous reptes per la «nova evangelització» és el del Concili Provincial Tarraconense (CPT), els dos plans que la diòcesi ha donat per aplicar-lo, les encícliques *Novo Millennio Ineunte* (NMI) i *Ecclesia in Europa*, del papa Joan Pau II, i especialment, en aquest moment diocesà, la pastoral *Anuncieu la bona nova de l'Evangelí*.

Aquest marc en què ens situem és immens. La gràcia de tot pla és saber trobar alguns punts concrets que siguin immediatament practicables. Potser només en caldria un, però que fos com una empenta que ens llancés a una cursa joiosa i engrescada.

Diu que una vegada hi havia un poblet de pescadors que va ser sotragat per una terrible tempesta. La gent se'n va anar a la vora del port. Temien l'enfonsament de les barques. Mentre la multitud mirava espantada, una ventada va fer caure un infant dins l'aigua. Les braves onades el tiraven amunt i avall, i l'esglai corprenia la gent.

Heus ací que un home va ser dins l'aigua i es posà a lluitar amb totes les seves forces. Pugué agafar l'infant i salvar-lo. Tota la gent l'aplaudia emocionada. Era un heroi! Però l'home mirava a dreta i esquerra. «Què busques —li deien—, a qui cerques?» I respongué: «El qui m'ha tirat l'empenta!»

Una empenta va fer d'ell un heroi. Potser tots necessitem una empenta per a ser bons evangelitzadors.

Evangelitzem, doncs:

- Les **persones**: amb l'oració, la formació contínua, l'acompanyament espiritual.
- Les **famílies**: amb la catequesi, la Bíblia compartida, la preocupació vocacional.
- Les **comunitats**: amb el diumenge santificat, la solidaritat amb els pobres, la corresponsabilitat.

1- LES PERSONES

Crec que el primer punt a tenir en compte en un PDP és la persona. Especialment quan el nucli d'aquest pla és l'evangelització. «Ningú no pot donar allò que no té» (*Anuncieu...*, II). No per ser obvi cal deixar de pensar i planificar aquest punt de les persones.

- L'oració

Tots sabem que sense l'oració no podem ser bons testimonis del Senyor que ens envia. Tots sabem també que som enviats com anyells enmig de llops. Que el món d'avui, com el de sempre, és hostil a l'Evangelí. Solament l'oració ens fa forts en la lluita.

Seguint l'exemple cronològic del Mestre, l'Esperit ens envia al «desert». A lluitar contra tota mena de temptació (cf. Lc 4,13).

El desert és el lloc de l'experiència de Déu. És el lloc de la lluita i de l'enfortiment. És el lloc de l'abandó a l'Absolut.

Diu una petita paràbola que un dia un home de Déu fou enviat al món per a veure què passava des d'aquesta realitat espiritual. S'acostà a una ciutat i veié que una colla de dimonis estaven encantats de la vida:

fumaven, bevien, reien... «I doncs, ¿que no feu la vostra feina, vosaltres?» I un d'ells respon: «No! Aquí uns roben als altres, es barallen, fins i tot n'hi ha que es maten... Ja tenim la feina feta.»

L'home de Déu continuà món enllà. Lluny, al peu d'una muntanya, veié un altre equip de dimonis molt diferent. Es clavaven cops al front, rumiaven preocupats... «Què us passa? —els preguntà—. Tan difícil és aquest país?» «Sí —respongué el capitost—. A la muntanya hi ha una home que resa. I nosaltres no podem res contra un home que resa. És com una fortalesa inaccessible.»

A més de fer-nos forts, l'oració ens dóna sempre nou coratge, nova embranzida, i idees per a començar coses noves. Ens fa entrar en l'ambient de l'amor, aquell que no cansa ni es cansa. Ens dóna la lucidesa de la fe, la humilitat de l'esperança i la gratuïtat de la caritat.

L'oració ens permet d'estar contents del que ens ha tocat fer, de les persones que Déu ens ha posat en el camí, de la missió que ens ha estat confiada.

Com ens deia un vell missioner, pare blanc de Ruanda, «de l'oració n'hauríem de parlar menys i fer-ne més».

«Benaurets els qui tenen fam i set de Déu» (cf. Mt 5,6), Aquesta fam i set ens vénen per contagi. Crec que és Antoni de Mello que explica en algun lloc la paràbola de l'ase que no volia beure. Per a aconseguir que ho fes calia posar-lo al costat d'un altre ase que tingués set, que begués de gust.

Normalment, la set de Déu ens l'ha encomanada un altre enamorat de Déu.

En el nostre cas, som nosaltres, els agents de pastoral, els qui hem d'encomanar aquesta set, ara i aquí.

-La formació contínua

De la mateixa manera que necessitem l'aire per a respirar, necessitem la formació per a avançar. Una formació que porti a la comunió. «Perquè el nostre treball d'anunci i vigència de l'Evangelí ho serà en la mesura en què el vivim en comunió amb l'Església. Una comunió viscuda amb alegria» (*Anuncieu...*, 5).

I una formació que mení a la caritat. «Primer de tot mirem la caritat entre els qui creiem en Crist. La desestima entre els qui creuen en Crist és el pitjor testimoni» (*Anuncieu...*, 6).

La finalitat del PDP és planificar i suscitar llocs de formació. Potenciar i aprofitar al màxim i per al més gran nombre possible els que ja tenim. L'Institut Superior de Ciències Religioses ha de ser tingut molt en compte per part de tota la diòcesi, com també L'Escola de Formació Cristiana, el Centre de Pensament Cristià, les formacions específiques de cada moviment, les formacions de tipus arxiprestal o comarcal. I tenir molta cura de cercar també, per al més gran nombre possible de feligresos, la formació més adequada. Que hi hagi col·laboració entre preveres, si és necessari.

Que els fulls parroquials o arxiprestals no deixin mai de donar un contingut mínim de formació i de pietat. Que sempre que s'hagin llegit es

tinguin més ganes d'estimar Déu.

-L'acompanyament espiritual

Déu ens ha volgut salvar en «església». El germà és la mediació volguda per Déu; per tant, necessària. La cosa normal en tot progrés de conversió i evangelització és deixar-se guiar per un home de Déu. Només en la relació Pare-Fill, i en tot l'esforç que aquesta suposa, es pot trobar la pròpia identitat, aquella en la qual Déu ens ha creat. D'això n'hauríem de ser especialistes, ja que els agents apostòlics hem d'acompanyar.

Ningú no pot acompanyar bé si no ha estat acompanyat. En aquest punt la confessió personal és clau. Tenir un confessor. Organitzar bé les celebracions de la penitència per Advent i Quaresma. Ajudar-se en les comunitats, moviments i parròquies. No oblidar que el confessionari és un alt lloc de conversió i, per tant, d'evangelització. Intentar suscitar i potenciar la conversa espiritual. És un dels mitjans més grans que ens dóna Déu per a guarir, consolar, treure angoixes, il·luminar i orientar els germans.

Què hauria d'intensificar en la meua vida d'apòstol?

Com cerco la formació contínua per a mi i per als agents de pastoral que tinc encomanats?

Acompanyo espiritualment germans en la fe?

Com ho faig?

Em deixo acompanyar?

Em confesso bé, amb regularitat?

Desitjo i provo d'iniciar acompanyaments espirituals?

2- LES FAMÍLIES

L'ideal a tenir sempre present és la família de Natzaret. «En aquests moments el camp de la família i de l'escola són llocs essencials...» (*Anuncieu...*, 10).

Parlem, doncs, de la família en sentit propi. D'ella depèn l'educació bàsica i primària dels fills. La família condiona el futur dels fills i de les vocacions.

En la família s'adquireix el sentit de la fe i l'autèntica noció de Déu, dels germans, de les coses, dels esdeveniments.

Diu un apotegma (paràbola dels pares del desert) que una vegada hi havia un monestir incipient que no acabava de trobar la manera de viure bé. S'enfadaven, no se sabien parlar i fins i tot a vegades s'escribassaven. «Això no pot anar —es digueren—. Val més que ens dispersem.» «Provem encara una última solució —digué el pare abat—. Aniré a consultar un vell ermità que conec a l'altre cantó de la muntanya.»

Després d'escoltar-lo, el vell sant li diu: «Heu comès un gran pecat. Entre vosaltres hi ha Jesucrist disfressat i no l'heu sabut rebre bé.»

En tornar, ho diu als monjos, i se'n van a dormir. «Qui deu ser?», s'anava preguntant cadascú. I, a poc a poc, anaren canviant. «Obre bé la porta —es deia el porter—: potser passarà Jesucrist.» «Cou bé la teca —es deia el cuiner—: potser ha de menjar Jesucrist.» «Tracta bé els joves —es deia el mestre de novicis—: potser entre ells hi ha Jesucrist.» I així quasi tots.

Uns mesos més tard el vellet sant els visità. «Què? —els digué amb mirada maliciosa—. Ja l'heu trobat?» «No —respongué el pare abat—, però vivim com si fos entre nosaltres.»

Això és el que ens dóna la visió de la fe. Ens fa viure com si Jesucrist fos sempre enmig nostre. Un valor tan important com aquest s'hauria d'inculcar en el si de la família. Podria fer canviar la manera de pensar, d'actuar i de ser de cada un dels seus membres.

El Sant Pare ha constituït a Roma un Secretariat per a la Família. Des que, pel maig proppassat, fou canonitzat el pare Manyanet, apòstol de la família i impulsor del temple barceloní de la Sagrada Família, el tema s'ha posat més d'actualitat. Hi podem veure un signe dels temps providencial.

El treball evangelitzador de les famílies és tan extens que es fa difícil de concretar. En aquest PDP ho hauríem d'intentar. Un o altre dels punts que presentem hauria de ser considerat per a un pla arxiprestal de pastoral i, semblantment, per a un pla parroquial de pastoral.

Es proposen tres punts.

-Catequesi

«Cal que faci especialment esment dels laics i laiques que col·laboren en la pastoral de les parròquies i moviments, en particular en la tasca de la catequesi» (*Anuncieu...*, 10). La catequesi és el punt neuràlgic de l'evangelització en les parròquies. En seguir les orientacions de la

Delegació Episcopal per a la Catequesi hi hem de posar molta cura i atenció, sobretot en el que fa referència als adults, joves, adolescents, infants i als qui experimenten circumstàncies especials. En aquesta etapa pastoral i en aquest PDP hi ha d'ocupar un lloc central.

Cal animar i engrescar els catequistes. Reunir-se amb ells regularment. Tots els qui tenim experiències d'aquesta mena les recordem com els moments més dolços de la nostra vida pastoral i missionera.

Què hauríem pogut fer dos missioners —algunes temporades, tres—, en una parròquia de Rwankuba de 80.000 habitants, amb 55.000 cristians i 10.000 catecúmens, sense els catequistes (uns quaranta), amb qui ens reuníem cada mes durant tota una jornada?

L'experiència de Ruanda és tan sols una mostra del que passa a les missions d'Àfrica, a l'Amèrica Llatina o a l'Àsia. En recordo un del Vietnam que, en moments de persecució, evangelitzava en una barca de pesca. I sant Gonzaga Gonza és màrtir per ensenyar el pater noster al fill d'un alt funcionari del Kabaka a Uganda.

Cal també reunir-se sovint amb els pares dels infants de la catequesi. Orientar-los i acompanyar-los perquè esdevinguin avaladors dels catequistes. Fer-los entendre que així com l'escola dona eines per a defensar-se en la vida, la catequesi dona raons per a viure. I les raons per a viure són prioritàries.

-Bíblia compartida

A cada parròquia hi hauria d'haver un grup de «lectio divina». Una manera d'escoltar en grup, en família, la Paraula de Déu i deixar-se

modelar el cor. Això no suposa pas cap mena de tècnica complicada. I s'hi notaria molt. «Solament el cor que es deixa evangelitzar, escoltant la Paraula... podrà portar l'evangeli als altres» (*Anuncieu...*, II).

Aquesta dimensió bíblica de la pastoral actual esdevé indispensable. El PDP se n'ha de fer ressò i ha d'inspirar els programes arxiprestals i parroquials, familiars i personals.

-Preocupació vocacional

Les vocacions són un punt important que no podem oblidar. Ja hem demanat als monestirs de les contemplatives que preguin molt intensament perquè tinguem moltes vocacions masculines i femenines. Sabem que ho fan i els estem agraïts. També tots els religiosos i religioses. I, en general, tots els laics conscients de la situació precària en què vivim en aquests moments de postmodernitat.

Malgrat la dificultat de proposar coses concretes en aquest camp, ho hem d'intentar. Posem molta atenció en els escolans i escolanes. Participem en les trobades arxiprestals o diocesanes que es vagin convocant.

Reforcem la Delegació de Vocacions i demanem que s'hi col·labori tant com es pugui.

Que el tema vocacional no manqui mai en les catequesi de confirmació. Allà on es pugui, fem-nos presents en les escoles. I en la pregària

universal de l'eucaristia del diumenge posem-hi sovint la intenció vocacional.

*Què fer per ajudar les famílies a viure la fe?
Com intentar formar grups de famílies cristianes?
Com millorar la nostra catequesi?
Com suscitar i animar grups de «lectio divina»?
Parlem sovint de la necessitat de vocacions?*

3-LES COMUNITATS

«L'aposta per la comunitat de fe viva no és pas per a entotsolar-nos en les estructures de l'Església, sinó perquè elles siguin una mediació cada cop més oberta entre Déu Pare i els homes i dones que Déu estima» (CPT, 1).

Perquè la comunitat sigui autèntica mediació ha de ser viva. Com llegim en els Fets 2,42: *«Tots eren constants a escoltar els ensenyaments dels apòstols i a viure en comunió fraterna; a partir el pa i assistir a les pregàries.»*

En aquest punt no podem pas inventar coses noves. Seguint la tradició universal i particular, com el Concili Provincial Tarraconense i els dos plans de pastoral de la nostra diòcesi de Vic, hem d'insistir en aquests tres punts absolutament essencials perquè hi pugui haver obra evangelitzadora: el diumenge, els pobres i la corresponsabilitat.

- El diumenge santificat

El diumenge és la gran trobada de l'Església, perquè s'hi celebra la Resurrecció del Senyor. És el punt clau de la vida comunitària des del principi. Entorn del diumenge s'ha anat estructurant tota la nostra història. Ha estat el pal de paller de tota la nostra cultura (CPT). Hi cristal·litzen la majoria de les nostres festes i el mateix sentit de festa, tan humà i humanitzador.

«L'evangelització brolla allà on s'estableix l'encontre entre les persones, amb una relació positiva i amb una comunicació interpersonal. "On hi ha caritat i amor" s'obre la porta a la bona notícia que ve de Déu» (CPT, 1).

Gaudim del diumenge i fem-ne gaudir. Revisem-lo amb el nostre consell pastoral parroquial. Associem a la celebració tantes persones com sigui possible. Fruïm de les celebracions regulars amb els infants —i, si és possible, amb els joves— de la nostra catequesi. Que es vegi que som poble de lloança i «nació sacerdotal». Homenatgem el nostre Salvador Jesucrist.

I, en aquest mateix ordre d'idees, no oblidem la pastoral de santuaris, ermites i racons santificats pel sentit religiós dels nostres avantpassats. La religiositat popular, especialment la dedicada a la Mare de Déu, és capaç de mantenir o desvetllar la fe de molts.

Afortunat el qui té un santuari i en té cura, realitzant-hi una pastoral espontània i pensada alhora. Disposa d'un gran mitjà per a arribar al cor de molts.

- La solidaritat amb els pobres

Revifar la tradició, tan intensament viscuda en els començaments de l'Eglésia, de vincular visiblement l'Església amb la caritat fraterna (CPT, 77).

Que es vegi que la parròquia fa de Bon Samarità.

Que tinguem la capacitat de «sentir el germà» i d'acollir-lo «com un do per a mi» (NMI).

«L'atenció als necessitats i als pobres per part de tota la comunitat cristiana» (*Anuncieu...*, 7), la practiquem a través dels grups de Càritas i de les campanyes que impulsen els nostres missioners.

Cada comunitat ha de tenir el seu enginy per a saber-se multiplicar en petites o grans accions a favor dels pobres, malalts, ancians, presos, emigrants i altres necessitats.

- **Corresponsabilitat**

«El Concili Provincial Tarraconense recomana que els cristians laics tinguin responsabilitats directes» (CPT, 134). «En la tasca d'evangelització tots som corresponsables, perquè tots som Església i tots tenim la mateixa missió» (*Anunciem...*, 9).

Aquest és un camí que s'obre davant nostre cada vegada amb més urgència. No sols perquè hi ha manca de preveres, sinó perquè la teologia del Vaticà II vol que siguem conscients que participem de Crist Rei, Profeta i Sacerdot.

La nostra generació és responsable de no deixar morir cap comunitat, per allunyada i pobra que sigui.
Parlem-ne sovint.

Cerquem sempre col·laboradors.

No fem, els clergues, allò que els laics poden fer. Intentem fer nous passos per a la seva formació.

Donem tota la importància possible als nostres consells parroquials i als responsables dels nostres moviments.

Preparem bé el diumege?

Com ajudem els pobres?

Ens esforcem a repartir responsabilitats?

Donem temps i amistat als nostres col·laboradors?

QÜESTIONARI

1- Assenyaleu LLUMS I OMBRES en el vostre organisme diocesà (arxiprestat, consell pastoral arxiprestal, parròquia, consell pastoral parroquial, moviment, delegació, secretariat, associació i comunitat de religiosos i de religioses) respecte al tema de l'evangelització.

2- Des d'aquestes llums i ombres, quines línies mestres i quines accions concretes veieu més urgents i realitzables i que podeu dur a terme EN EL VOSTRE ORGANISME (arxiprestat, parròquia, etc).

3- De cara al nou Pla Diocesà de Pastoral, i PENSANT EN TOTA LA DIÒCESI, quines línies mestres i quines accions més urgents i realitzables proposaríeu.

Nota: les respostes, envieu-les, si us plau, per escrit, a la Vicaria de Pastoral:

Mn. Joan Casas C/ Santa Maria, 1 08500 VIC

PREGÀRIA o PREGÀRIES que poden acompanyar el PLA DIOCESÀ de PASTORAL

1- Pregària en forma de salm

Pare nostre del cel,
envia'ns el teu Sant Esperit
perquè tots evangelitzem amb Jesucrist.

Que per les nostres vides entregades,
santifiquem EL TEU NOM en totes les contrades.

Pare nostre del cel,
envia'ns el teu Sant Esperit
perquè tots evangelitzem amb Jesucrist.

Que per la fe viscuda en les nostres famílies,
vingui EL TEU REGNE en totes les vides.
Pare nostre del cel,

envia'ns el teu Sant Esperit
perquè tots evangelitzem amb Jesucrist.

Que els nostres grups i parròquies visquin del teu amor
i així tots complim LA TEVA VOLUNTAT amb ardor.

Pare nostre del cel,
envia'ns el teu Sant Esperit
perquè tots evangelitzem amb Jesucrist.

2- Pregària pel Pla diocesà de Pastoral

Senyor Jesús, Tu ens dius: “Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova”.

Ajuda'ns a ser sempre bons deixebles teus.

Que et desitgem en tot allò que emprendem.

Que no ens cansem mai de proclamar el teu nom.

Que maldem perquè s'estengui el teu Regne en totes les famílies.

Que ajudem els nostres joves a ser fidels a la teva crida.

Que en fidelitat al nostre Pla Diocesà de Pastoral, sapiguem construir
comunitats entusiastes.

I que, ajudats per Maria, deixebles fidel i mirall de l'Església, mai no ens
cansem d'evangelitzar. Amén.

3- Pregària a la Verge Maria

Déu vos salve, Maria, plena de gràcia.

Pregueu per cada un de nosaltres, per les nostres famílies i pels nostres
moviments i parròquies. Ajudeu-nos, Mare, en aquests temps difícils.

Que sapiguem viure la Bona Nova de l'amor. Que estiguem preparats per a evangelitzar els nostres germans. Que arreu on ens trobem, siguem Bona Nova d'esperança.

Allibereu-nos de tot orgull i de tot materialisme esclafant.

Que mai no ens venguem el nostre esperit per avantatges materials.

Que siguem alliberadors en les nostres relacions fraternals.

Que les nostres famílies cristianes siguin perseverants en la fe i en l'educació dels fills. Que no ens faltin joves generosos capaços de posar-se al servei dels germans més necessitats.

Doneu-nos vocacions sacerdotals i religioses.

Que estimem la paraula del vostre Fill que amb tant de ler vàreu escoltar i tan perfectament vàreu practicar.

Que estimem el diumenge i el dediquem a Déu.

Que siguem solidaris amb els pobres i emigrants.

I que mai no deixem de ser fidels a les nostres responsabilitats cercant el bé espiritual dels nostres germans i fills vostres. Amén.

Joan Casas, pvre.,
vicari episcopal

Vic, octubre del 2004